PROLOG

Pánové
věčně skeptičtí a přezíraví
kteří své smutky vážete do kytek
a znáte už život nazpaměť
jako verše svých kultivovaných přátel
upozorňuji vás
                tohleto není přípitek
na vaše zdraví
Pasáci poezie
Koštéři metafor
To není pro vás
to co tu dávám do placu
To pro skutečné lidi které jsem poznal
budu teď chvíli dělat
                paňácu
Toto jsou verše pro zedníka Petra
který mne naučil dělat s lopatou
a dělit se o chleba a cigarety
Pro dědu – socana
ani v smrti nebyl bohabojný
Na památku mé tety
která sedm let od rána do rána
čekala
až se ten její vrátí z vojny

Pro muže z Ukrajiny který prohlásil že války už nemusejí být
Pro jednu bláznivou holku kvůli které jsem se naučil hrát
džez
toulat se po nocích nebýt spokojený nemít klid
Pro betonáře Albertýna   Vidím ho jak dnes
říká: „Nikdy nespi s holkou kterou nemáš rád"
Pro Mistra z Rybárny – poznal Paříž
Josephinu Bakerovou
a hlad
Pro Miles Davise pro ten večer kdy jsem poprvé uslyšel
trubku plnou vzlyků
Pro prodavače červených a žlutých limonád
v kiosku na Perštýně
Pro krásnou ženu která strávila své mládí v Ravensbrücku
pro její předčasné vrásky
Pro jednoho malíře jeho šašky a krasojezdkyně
v černém flóru
Pro dělníky kteří dláždili ulici mé lásky
Pro slepého kamelota Večerní Prahy z pasáže Světozoru
Pro holky tančící charleston ve sklepě na Národní třídě
Pro párkaře Karla pro jeho ruku hnijící někde u Madridu
Pro Modiglianiho a Parkera – oba umřeli v bídě
Pro vousatého Fidela který řekl:
„Demokracie – to je rozdat zbraně lidu"

I 10

Pro rudoarmějce zabitého u nás 10. května
tisíc devět set čtyřicet pět
a pro tu dívku s plavým copem které se nevrátí
z takové dálky
Pro všechny kdo ve svých rukou nesou
tento krásný ztřeštěný
a jediný
svět
a pomáhají mu vpřed přes klatby papežů a sliny velkozlodějů
přes všechny strejčkovské demokracie
mory
a války

PODZIM

Tuberkulózní slunce
Lány řípy
Nízko nad zemí dýchají
oblaka jak velké šedivé lípy
A z jejich větví odlétají ptáci
komedianti
opouštějící poslední letní štaci

Na prahu lesa líže si rány
uštvaný zpocený říjen
v rozmoklých polích
podzimem ukřižovaný

Třaslavý topol
Holý jak věta
Zavřete okna!
Je konec léta

VARIACE NA RENESANČNÍ TÉMA

Láska je jako večernice
plující černou oblohou
Zavřete dveře na petlice!
Zhasněte v domě všechny svíce
a opevněte svoje těla
vy
kterým srdce zkameněla

Láska je jako krásná loď
která ztratila kapitána
námořníkům se třesou ruce
a bojí se co bude zrána

Láska je bolest z probuzení
a horké ruce hvězd
které ti sypou oknem do vězení
květiny ze svatebních cest

Láska je jako večernice
plující černou oblohou
Náš život
hoří jako svíce
a mrtví
milovat nemohou

Neony
zvoní klekání
v tvých očích vycházejí
hvězdy a květiny
padají na zem
mezi stíny
na břeh jezera kde roste rákosí a kmín
kde dřevaři po skončení práce pijí
kořalku z jeřabin

A mně se chce tak spát
Spát
ve stínu tvých vlasů
Spát na nic nemyslet
při zvuku tvého hlasu se probouzet
jak kuchař
v pohádkách kde spí se stovky let
a znovu usínat
s hrstí tvých vlasů na čele
a trochu žárlit
na slunce
které ti po těle kreslí
malé nepochopitelné obrázky

KRÁTKÁ BÁSEŇ O PRAZE

Hořící obručí slunce proskakují cvičení psi
mých myšlenek
Na Karlově mostě se nudí barokní legionáři
a voda pod jezem
zpocená s pěnou v ústech utíká pryč
a vrací se
zpátky
jako zelené obilí když je vítr
Voda se vrací
vrací se hoře lásky hozené do světa jak bumerang

Ale můj sen z noci na dnešek už se mi nevrátí
a nikdy už neuslyším hrát Internacionálu
tak jako na pohřbu
básníka který ji v každé řádce transponoval
do neobvyklých tónin

Bude se opakovat
léto a zima
křik holubů
a smutek milenců
vrátí se jako ozvěna jak zvony z Říma i naše životy

Ten můj sen už se nevrátí
Internacionála na hrobě básníka
Vrátí se
život voda pod jezem

ROMANCE

Zelená zářivkami
vybledlá noční obloha
Kymácí se jako opilý kazatel
A hvězdy
i na tu dálku jsou cítit
okurkovým lákem

Krasavec bílý měsíc
si strčil dva prsty do krku
Takový fešák   A zvrací!
Úsměvy rady do života vyčichlé
pivo
smutek špiritus a saze z řas

Až skončí dotáhnu ho do postele
Vždyť celé noci nespí

A potom přijde
můj zlatý hřeb programu
Žongluji s láhvemi
V každé z nich trochu vody písku a slepeného peří
a v jedné ještě srdcová dáma
napůl rozmočená

Musím to dělat rychle
aby se to aspoň trochu podobalo
ohňostroji
závrati z milování
bílému úsměvu klaunů
něžným piruetám kormoránů a divokých hus
blýskavému a vratkému kruhu
života
Musím to dělat tak rychle
aby to nešlo napodobit
Aby slušný oholený pán z první řady nemohl vstát
poklepat mi otcovsky na rameno
a říci: „Příteli omlouváme vaši ztřeštěnost
ale víme že to všechno je jen namáhavá práce
dovedných rukou
Tak příteli nač potom ty iluze
nač ty iluze?"
Musím to dělat tak rychle aby nikdo nepoznal
jak se mi třesou ruce
a s opatrností tak velkou
jako je velký můj strach
že by se tyto jinak obyčejné láhve
letící vzduchem v touze napodobit
lásku ohňostroje lidi a ptáky
mohly rozbít

Jen tak
Vinou roztřesených rukou
a zemské gravitace

Končím bez potlesku
ráno mne uvidíte
jak krmím racky nad řekou svým povídáním
a plivaje na oblohu dělám obláčky
neboť božský měsíc
má kocovinu
a je potřeba aby to někdo udělal
než pojedou lidé do práce

INFEKCE

Spadl jsem ze skály porostlé arnikou
a teď ležím
rozedřenou kůži mám plnou písku suchého listí
a tebe

Nejhorší případ tetanu v dějinách lékařství
Všechny kapacity nade mnou pokývaly hlavami a odešly
Je to prý skorem zbytečné
Vrchní sestra přináší
pomeranče cigarety a třináct reprodukcí Botticelliho
Posilněte se večer vás budou operovat
Vezmou vám srdce   Máte příliš velké srdce
na to abyste s ním mohl žít

Loupu pomeranč a vzpomínám
na Prahu   Čvachtavý sníh   Rackové   Na 7. listopadu
bylo slavnostní osvětlení pamatuješ?
Moje bílá nemocniční postel se houpe jako tramvaj
do které se opřel vítr

Je to smutné nebo možná směšné
ale asi jim umřu pod nožem
protože jenom ty
máš krev
stejné skupiny jako já

Musím jim říct kde tě najdou
Nelekej se   Až pro tebe přijedou
budu ležet mezi lesklými vyvařenými nástroji
a nebudu vědět
že jsi přišla

Vím
že mě nemáš ráda
ale já tě mám
v krvi rozpuštěnou
s bacily tetanu s vůní kouře a arniky a šlágry
tak starými
že je už vůbec nikdo nepamatuje

I 20

BLUES NA PAMÁTKU VLADIMÍRA MAJAKOVSKÉHO

Večer   Dole pode mnou
zářila Praha
Bylo mi úzko
z tolika světel   Tak jsem se díval na oblohu jestli
nebude padat
aspoň jediná hvězda
pošetilá zbytečná plavá a nahá

Když v tom jsem ze tmy uslyšel hrát
blues
na památku velkého sebevraha

Začal to klavír
Hluboko v basech
blouznilo v horečce zelené moře
a pak jsem zaslech
trubku
jak chraptí horce a choře

Krásná
absolutně nerozumná a nerentabilní hudba
Hudba bez naděje
na honorář

Slyšíte Hudba
Jako teplý vítr
nad tělem vojáka padlého ve zbytečné válce
Jako rosa co mu padá na hlavu
zatímco světélkují v dálce
velrybí oči
přístavů

Slyšíte Zpocené prsty
začínají
chorus o zakouřených sálech o bílých prašných cestách
o létech heroinu a smutku
o létech hladu vyhazovů naděje
o dívce z Alabamy o dětech z Little Rocku
Trubka hraje Vysokým tónem jiskří
závěje
vteřin dnů a roků

Teď pauza než začne basa
Jen malá chvíle tak akorát
na jeden tulipán
naklánějící se ke mně
Je slyšet
nadechnutí trumpetisty a swingující rytmus
otáčející se země

To dělá ta trubka
a krev
a pot
Zlaté trumpety v nebi nad Jerichem
To je blues

Pierot
Do prachu cesty přitisk se rozstříleným břichem
Kdoví v kterém to bylo roce

To je blues
Snad se to dozvíš v příští sloce

Několik Múz
na Střeleckém ostrově
nabízí t a l e n t režisérům
Gruzínský koňak
Chinin a idioti – odporné sérum
proti žití

Holky moje krásný!
s hnědejma očima Namalovaný Rusovlasý

Takhle to za krk chytí
a zmáčkne
a strhne
hlavu dozadu...

Co já vám mohu vyčítat?
Já se taky málokdy
prosím o radu

A stejně byste mne neslyšely
neboť zatímco baleťáci unylí a útlobocí
mrkají na mne a zvou mě k stolu
z magnetofonu letí
„Líbej... Darling   Dnešní noci"
v dvanácti taktech
rokenrolu

To není život   To není
džez
Život to jsou pekařská auta v ranní mlze
a ruce odřené a unavené
bez nároků na slávu bez nafoukaných řečí
A džez
je doktor který léčí
smutek a strach a jiné řezné rány
horkým železem lihem a solí
To je ta trubka
která ve tmě zajíkavě vypráví:
Bylo to v den kdy v Arles sváželi z polí
Vincent van Gogh pořezaný sluncem
z kavárny vyběh
celý krvavý

a zastavil se na malou chvíli
Počítal
kolik mu zbývá přátel a kolik let
Významné úsměvy „Vidíte? Je potrhlej Šílí"
Ta chvíle stačila
Zhoupnul se svět

Je to vždycky taková malá chvíle
Tak akorát
na jeden tulipán

Takové sólo ve vytřískané hospodě o čtvrté k ránu
Sólo pro život
obehraný ze všech stran
Takové sólo
za poslední šesták
Jen malá chvíle – na jeden tulipán

Smutný gladiátor šel po Něvském a naposled ho urazil
měšťák
Všichni přátelé měli v tu chvíli něco na práci
Bylo to v dubnu   Po nábřeží se točil vítr jako štěstí
S nelidskou upřímností
koktaly svoji soustrast ubrečené dlažební kostky
Ten den šel naposled po bulváru v dešti
Vladimír Majakovskij

TY

To není alej kaštanů které kvetou
to není zástup andělů s myrtou
to je noc
Modrá a bílá
Na Vltavě zamrzly lodě a svatební kytice

Máš oči jako tabák
A stromy na podolském hřbitově
jsou cypřiše a stříbrné štiky
Jednou jsi řekla: „Já si tě najdu“
Je noc
Modrá a bílá
Kouř u stropu se chvěje jako tvoje ruce
V bytě nad námi někdo poslouchá Händla
slyšíš
„Vodní hudba“
napudrované růže
v téhle zimě
to je ale nerozum že?
Máš oči jako tabák
Bojím se abych to všechno nezkazil
nějakým překrásným gestem

Až půjdeš zítra ode mne
potkáš paní domácí jak se vrací
s masem na neděli
bude se divit že jsi tak mladá
a už se touláš po nocích
Pak si řekne že jsou tím stejně vinni
komunisti
„Podolí není Montmartre“ upozorní mne jemně
inženýr z prvního patra
Dáma v tramvaji se ušklíbne
protože budeš hrozně moc vonět kouřem

Bude ráno
Střízlivé
šedé a moudré jako vlasy mého otce
Málokdo si všimne
že máš oči
jako tabák

Je březen Černé nebe nad městem
voní deštěm
Ještě jednou to všechno spočítám
Aspoň jednou ještě

Procenta ztrát procenta smutku
procenta štěstí

to co jsem dostal
to co jsem vyhrál
to co jsem propil
to co jsem ztratil po cestě
to co jsem získal poctivě i nepoctivě
Plnoletost i špatnou pověst
papírovou zlatku
po strýčkovi ve vestě
Strýček byl legionář válčil na Piavě
a byl tak poctivý
že když se vrátil neměl práci
Zato měl hodnou ženu na rukou tetování
a smysl pro legraci
A k stáří
rakovinu
Po celý život nenáviděl válku a všechnu její špínu

On byl z těch lidí kteří poletí do vesmíru

A já
nezdárný synovec
zrozený za války vychovaný v míru
pod očima kruhy jak smuteční pásky
nemohu spát
v této černé promoklé noci
Počítám na prstech
metály života a šrámy z naší lásky

A ty spíš
a možná se ti zdá něco tak krásného
že na to do smrti nebudu mít

Dobrou noc
Jsi krásná i když spíš
Dobrou noc

Je slyšet jak přichází den
Pomalu jako by se vracel z flámu
Bloudí
ulicemi hospod a chrámů
Teď zívá
Zastavil se na rohu

Spi

Já nemohu

ZAVŘI OČI

Zavři oči
Dole na ulici kropicí auto napodobuje déšť
Beránci sbíhají do údolí a usínají
ve tvém stínu zatímco ručičky hodin se zastavují
protože tato chvíle se už nebude opakovat

Ticho večera
provokuje
labutě
aby se ještě před smrtí pokusily zazpívat
něco o tvé kráse

Zavři oči
V berlínské hospodě se rouhá jednonohý
Kristus
a jeho krev
padá na hlavy farizejů
Hannibalovi sloni leží na březích Konga s podřezanými žilami
a vypasení básníci předvídají konec
lidské komedie

Zavři oči! Zavři oči...
Za chvíli umlknou
zvony trombóny tramvaje
a já
budu poslouchat jak se z oblohy ozvěnou vracejí
údery tvého srdce

v rytmu ptačích křídel
v rytmu v kterém se země kolébá vesmírem
v rytmu který se nikdy nikomu nepodaří
upálit nebo ukřižovat

Zavři oči
a bude to jako když měsíc zapadá v aleji mostů

Zavři oči
a bude to všechno jako na počátku světa

BÁSEŇ SKORO NA ROZLOUČENOU

Slunce
překrásný manekýn
se prkenně uklání
k západu
Zavírají se
květiny a obchody
Praha unavená
chválou básníků a svojí
krásou
šediví
soumrakem

Je to tak podivné
Co všechno se ti podobá
Je to tak podivné
Ta myšlenka že tě můžu ztratit
Protože všechno na světě se neustále mění

Můžu tě ztratit
a zase budou rána
plná cigaret
a bude to svádět
ke krásnému a pompéznímu smutku

Můžu tě ztratit
a zase budou noci
měsíc vlající na obloze bude podobný stínu
tvých rozpuštěných vlasů
nebudu moct spát a budu nenávidět
klasiky

Můžu tě ztratit
a pak snad bude nejvhodnější svést to na dialektiku

Ano
to všechno se může stát
Ale nikdy už neztratím
všechny ty lehkomyslné nevychované a pravdivé
děti naší lásky
všechno to co nelze vyhandlovat
v Tuzexu
nabiflovat přes noc
získat protekcí
úsměvem
touhu a odvahu
nečekat až se život převalí kolem jako baráčnický průvod
nedat se zlákat
štěstím
které padne na míru a sluší
nebýt tu zbytečně
nejíst tu zadarmo chleba

Uvidět ráno u Vltavy divoké koně
Vyjmenovat své lásky
a bude-li to třeba
nechat se zabít
pro ně

A JINÉ BÁSNĚ

* * *

A kdybych už měl umřít
chci hvězdy na rakev
a trochu hnědé hlíny
hřejivé jako krev
Na hřbitově ať hrají
houslovou sonátu
v které zní mořské mušle
a slunce pasátů
Tomu kdo bude plakat
maličký kapesník
s mým monogramem dejte
Je to jak památník
Připijte na mé zdraví
nebožtík píval rád
a teď už nechuraví
už nebude mít hlad
Připijte na mé kosti
ať mohou dobře spát
Věřte mi je to k zlosti
teď v létě umírat

Tak tedy na Karláku před výkladní skříní
se sedmi francouzskými koňaky
(a duchem elektronického Buddhy v prosincovém vzduchu)

Dívka která si myje vlasy na druhém konci telefonního drátu
a moje hladová slova bezmocně chrastí membránou

Kdykoliv po těch letech zvedneš telefon s neznámým hlasem
znovu proklopýtají noblesním pokojen
zmoklé a zmuchlané verše našich čtyř očí dohromady
Kdykoliv od té doby v každé telefonní budce
pára z heřmánku a tvých rukou

Tramvaj plná myší a vykrmených citů
a já fakt nevím kdy jede poslední vlak
do Hameln   zrovna tak jako nevím
jak se řekne „Budu tě čekat" v minulém čase

Sedm set třicet šest kroků k výkladní skříni
škubavé neony lásky v rozhovorech které míjím
můj dech zamrzající (s pitomou nevědomostí hrdinů)
                    na skleněných dveřích tvé nepřítomnosti
a několik kytic kouře v zubech gotických oken
to je rekviem
za smutné něžnosti
dohořívající fialovým ohněm
ve tvých schnoucích vlasech

Fakt Nemám ponětí kdy jede poslední vlak
do Hameln   v nenamazaných pantech
hodin vrže tma

A postavíme tedy skvostnou hospodu
kde bude možno kdykoliv se potkat
s nepřetržitým provozem
na stěnách sekyry po švorcových láskách
a nad vchodem malovaný štít
„U sedmi Martellů
před řetězem
na začátku
mostu“

ANENSKÁ POUŤ

Tetky ve svátečním přebírají pohřby
rozchody a křtiny
Křídlovka   Sólo
Hladká a lesklá
houpe se v pase
ode zdi ke zdi od ruky k ruce
od silonu k silonu
Někdo vypráví
jak tenkrát ve čtrnáctém rukoval na Srby
rovnou od muziky

A dívky cítí ve zpocených prstech
tanečníků
o co může být člověk starší
za jeden tanec
jednou kolem sálu

On zatím stojí venku před hospodou
Bezradně kouří (jak to zná z filmů)
Ani se nepřestala smát když mu řekla:
„S vojáky netančím!“

Už je mu týden jedenadvacet

Ze střechy voní muškát a déšť
Klidná noc

Jen chvílemi se zableskne
ze sálu ven
Křídlovka   Stará písnička
o hulánech
jak jednou jeli vesnicí...

V očích luceren se leskne
vůně durmanu
a tvoje dlaně
svěží
jak vítr po ránu
se modlí s mými tu nejkrásnější
súru z koránu

Jen ještě jeden polibek a potom
na tvém střevíčku
přepluji spoustu oceánů
A třeba objevím
nějakou novou neznámou Ameriku
jenom pro tebe
Může se stát
že zemřu mezi lovci lebek
a až ti pošlou mou vysušenou zmenšenou hlavu
prodáš ji v bazaru
protože nebudu k poznání
Anebo se mi nepodaří sehnat
ani jednoho lodníka
a já ze vzteku propiju
tvůj střevíček v nějaké lisabonské hospodě
Mohu být souzen pro kacířství
protože všichni rozumní lidé ví že Amerika
je jen jedna a ta už byla objevena

a možná i ty se přijdeš podívat
jak upalují blázna

Ale také je docela možné
že se mi to povede
a jednoho dne ti přivezu
ozdoby z peří tabák a gumové míčky
ze země
kterou jsem objevil

BÁSEŇ SKORO JAKO VÁNOČNÍ POHLEDNICE

Ve sněhu který zrána napad
táhnou se černé šlápěje
jak listí v říjnu žloutne západ
jak stromy staré aleje
Krev slunce stéká po sněhu
a mrazem ztuhlá krajina
zarudlá řeka bez břehů
a bez ryb zvolna usíná
Jen dlouhý řetěz
černých stop
trhá sníh
kdo to tu šel
štěstí či hrob
hledal v závějích?

Zatímco všude hořelo v kamnech
zpocenou tváří
do sněhu pad
ta jarní vůně dýchla až na mne
když pod jeho tělem zem začala tát
Bylo to dobré divadlo
přes sklo se dívat jak byl sám

I 46

Poslední dobou špatně usínám
Tak málo sněhu napadlo
a mně který jsem za sklem v teple
zbývá pramálo naděje
že vůbec někdy vítr sněhem
ty černé stopy zavěje

To vám je divný pocit
být večer v městě sám
a na čele to nosit,
ten zčervenalý šrám,

každý si toho všimne
a mně to nedá spát...
Není to trošku divné?
Prý už mě nemá rád...

Co mám dělat, když jsem vlastně „holka zklamaná“?
Jenom zajít do Tuzexu, koupit vitriol,
o půlnoci na rádiu chytit něco v moll,
pak mu připít na zdraví a umřít do rána.
Vitriol místo koňaku –
a jen kouř zbude po vlaku.

Uprostřed toho nářku
jsem si však vzpomněla
na Osud, na kartářku.
No, proč bych brečela?

Padla srdcová dáma
a na ní černý král.
Prý po štěstí si šlapu
a ono čeká dál.

Kartářka mi potom řekla: „Schválně holka zkus
netrávit se, nebrečet a nebejt tolik líná,
zajít někam, kde se hraje starý, dobrý blues!
To je na tvý neštěstí nejlepší medicína.
Na krysy jed – na smutek blues!
Tak to má bejt. Schválně to zkus!“

Tak tedy dneska večer,
když se mi nechce spát,
přišla jsem s touhle partou
si to blues zazpívat.

Slyšíte? Na piáno
teď padnul černý král,
který tenhleten smutek
v Orleánsu prvně hrál.

Hrajte dál! Tohleto vždycky zbude naposled!
Místo jedu, místo plynu, místo špatných básní.
Choďte tam, kde hrajou blues tak jako tihle blázni!
Nebuďte jak z románů a nechte krysám JED!
Tohle blues končí. Začněte znova!
Jestli jste smutní, najdete slova.

BLUES O MALOVÁNÍ

Jako by na dně města
na banjo někdo potichu hrál
madrigal k usínání
madony
v černém svetru   A lucerny
se podobají kopretinám
z prvních lásek   Nad manéží televizních snů
balancuje šašek na visuté hrazdě
dubnového deště a chystá se skočit

A barvy schnou rychle jako slzy když vlak už odjel
A štětec se chvěje jak trubka křižovaná
potrhlým smutkem blues
Teď v tuto chvíli když letí vzduchem (Ten blázen!
Ten šašek!)
nikdo ještě nemůže s jistotou říci
zda je to skok
nebo pád

Ale barvy už ztuhly   Trubka dokřičela
Poslední cigareta
skomírá jako ráno
po milování

Jakoby docela na dně města
na banjo někdo potichu hrál
prší
na lucerny podobné kopretinám   A nebe
ještě chvíli potom voní
černým tabákem

BLUES O MALOVANÝCH DĚTECH KTERÉ PRODALI DO ZÁMOŘÍ

Bubny a prapory
Plakáty
Pláč
Starosta mluví o tradicích

Už jdou

Víno a kytice bezu
Šeptají mrzáci od Verdunu „Jak ten čas letí“
A hudba vříská Marsejézu
K nádraží šlapou
vojáci
malovaný děti

Poslali je
ať aspoň kousek historie
zpátky obrátí

A oni poslušní a mladí
jdou
Už se nevrátí

Jdou
černé stíny na zrzavém písku
Jenom to dryáčnické slunce nad hlavou
a někde v kapse ušmudlanou fotku
vloženou do notýsku

Jdou zestárlí
ne zrovna svojí vinou
Zůstává za nimi
popel a krev

Pak jednou u vesnice neznámého jména
vyšlehne ze tmy
hněv
poplivané země

Na černém nebi
vyschlé hvězdy voňavě chrastí
V závějích písku leží
obránci prolhané vlasti
tak jako z cesty smetené smetí
mrtví a zbyteční
vojáci
malovaný děti

BLUES O SMUTKU ZHASÍNAJÍCÍHO TEPLOMETU

Kočáry antikvárních lásek
na Národní třídě   Medové hrozny
zapadajících mraků a Vltava
vycíděná stále novou a novou
vodou do lesku diplomatického
mercedesu

Nalejte mi krásná paní
ještě jeden rum
Tak tedy vypadá město
kam se konečně vracím

Vymrzlé ráno
v suterénním bytě
Hlava ukradená z kvatročenta spí
mezi rozházeným tabákem a rukopisy
trapně upřímnými   V pozadí
došeda vyhasíná
oranžové chvění
teplometu

Podobny literatuře
donekonečna stejně
štkají tramvaje

Medové hrozny
kočáry antikvárních lásek
sklenice hořčáku
a do toho jeden rum
krásná paní
Tak tedy vypadá město
kam se konečně
vracím

Na Střeleckém ostrově (hnije) listí
v barvách Leonardova stáří   Tranzistor chválí sýry
a rodinné pojištění   Několik básníků
trpělivě vyšťourává z omoklé dlažby
jambickou pikantérii na osm slabik

Mezitím za devaterou řekou metafor
za devaterými horami akcí zodpovědně
připravených a zodpovědně prováděných
vstává nezodpovědné štěstí   Oblečeno
velmi neurčitě schází k umouněné
vystydlé řece pohazujíc si dvěma
červenozelenými melouny
tak něžně a smutně jako jistá královna
hlavou
svého popraveného milence

A čas
pokřtěný tentokrát
jménem říjen
čeká v prázdné ulici
na výsledky Sportky
neboť je neděle

* * *

Bylo už k ránu
neony spaly
koleje vlaků
do tmy se rozbíhaly

Posledním vlakem
ujedem spolu
Koupím ti lístek
Neřeknu kam

Jak modré sklíčko
leskne se řeka
Nad teplou strání
už na nás slunce čeká

Posledním vlakem
ujedem spolu
Koupím ti lístek
neřeknu kam

Poprvé si všimne té dívky a prostojí
celý večer v dešti na nábřeží
NASTYDNEŠ!
Prostovlasý běží po ulici kterou ona chodí
NASTYDNEŠ!
Při rýsování škrábe první verše
TYHLE BLBINKY TĚ ŽIVIT NEBUDOU!
Objeví podobnost holubích křídel a dívčích
rukou a bezzubý bastard
pedagogiky zašišlá zasvěceně:
„A JESTLIPAK JSTE SI NĚCO PŘEČETL
O POHLAVNÍCH NEMOCECH?"
Líbá jí kolena a slunce do krve odřené
celodenním vandrováním oddychuje
ve vyschlé trávě blízko jejích rtů
Tu všudypřítomná moudrost
farizejsky zalká
ve falešných terciích
zpocený duet
orazítkovaného a předem ohlášeného
takymilování:
„FUJ!"

Tak
den za dnem
stále stejná
svrchovaná slina

moudrosti neomylné
padá
na sny které není možno zpeněžit nebo zaznamenat
do kádrového materiálu
na verše posedlých geniálních vandráků
na holubí křídla a odřené slunce v srpnové trávě
na smutek Ray Charlese poslouchaný poprvé
na deštivou křehkost cembala a ulic prvních rozchodů
padá
slinivá moudrost
utišující prostředek
proti všem nebezpečným záchvatům
citu odvahy a opravdovosti
padá
svrchovaná moudrost
prevence proti fantazii

SMYSL VAŠEHO ŽIVOTA „MLADÍ PŘÁTELÉ"
(JAK POTVRDÍ SPĚŠNĚ I KLASIKOVÉ)
JE JASNÝ
JAKO FACKA – PARDON! ZPĚT!
JAKO DEN:

„ŠPEKBUŘT! KOVERKOT! KVARTÝR A PENZE!"

Ostatně
„život vás naučí Hošánci!"

DÉŠŤ

Na horkých střechách zasyčel déšť
jako když hoří suchá tráva
Promoklá tramvaj odbíjí šest
Na město tiše poprchává

Jdu sama v dešti   Za řekou hřmí
Ne nevadí mi zmoklá hlava
Jen se mi zdají bláznivé sny
že prší na město voňavá tráva

Potichu si zpívám
do rytmu deště
náhodná slova
o zmoklém městě
Jdu   Nevím vůbec kam
a s každou kapkou
zas znova začínám

Pod polštář dám si až půjdu spát
blues o dešti v němž voní tráva
Snad se mi bude celou noc zdát
že venku tiše poprchává

..., DĚVKA VERÓNSKÁ

Ta nahá děvka táhla na provázku
mršinu světa z tesilovejch bájí
a starej slaďák zpívala si sladce
že ještě dneska budem spolu v ráji
I roztrhl jsem dopis na rozchodnou
a z trochy listů pokroucené mlhy
(která je natí noci hnědé dusné)
jsem ubalil pár cigaret
a ty jsme kouřili tak lačně
jak jen to šlo
v tichu které se lesklo
na jejích ňadrech zhublých milováním
tam na refýži
před příjezdem rána

DLOUHONOHÉ ZÁŘÍ

Září dlouhonohé září
bílá jablka pod nohama lancknechtů
kteří se vracejí
na nebi labutě z terylénu
DĚVČE MÉ POJĎ ZA ARMÁDOU
tolik vlaků
tolik dlouhých vlaků
a z žádného se nevidím vystupovat
Kdybys mě náhodou viděla
bezradně bloumat po perónu
podej mi o tom urychleně zprávu
a snaž se mi nelhat
protože
ani ta nejpomalejší tramvaj
nejezdí věčně

Ostatně vždycky jsem zastával názor
že tak jako v jiných katedrálách
i na nádraží
by měly být instalovány varhany

DNES JE TO ROK

Den zapad do roka jak dukát do fontány
a slunce za obzor inkoustem malovaný
zapadlo do ticha   Jen hvězdy bílé vrány
krákají nad obilím něžné a horké hrany

Myslím teď na Prahu   Na roztřesené jíní
luceren   Na měsíc horečně žlutý
Tak jako loni my dneska se loučí jiní
Za rok ti pošlu lístek: Přijď! Večer u Reduty!

Bude to jako dnes (Anebo jako loni)
Kdekdo se usměje zamává za rekruty
Kleknu si na dlažbu a sáhnu si jak voní

Čas není vlastně zlý   Je přísný spíš než krutý
Noc padne do roka jak dukát do fontány
A najdeš ve schránce můj lístek načmáraný

DRAGONÁDA

Vedou ho z lesa
na louku   Do letního rána
vyjí halali
zastřené bubny vojáků císaře pána
Dezertér!
Ruce mu vzadu svázali
Tvář samá rána

PŘESTAŇTE DRAGOUNI PŘESTAŇTE BUBNOVAT!
MY UŽ SE NIKDY VÍC NEBUDEM MILOVAT...

Vzali mu šavli a strhli mu cop
v tom lese blízko Komárova
Vyvázl z bitev
Teď najde hrob
hodinu od domova

JESTLI JSI NA MNE ČEKALA...
NEPLAČ

Poběží ulicí
Pod nabijáky

UŽ SE TI NEVRÁTÍM

Potom do jetele padne

ZASTAVTE DRAGOUNI TU ROSU BÍLOU
JEN CO SE ROZLOUČÍM SE SVOJÍ MILOU

A císař může být klidný
Zdechlo
„štěně velezrádné“

Mezitím několik filozofů
potrhlých žebráků kteří shledali
nedokonalým tento svět
začalo hromadit roští

korunovační oleje a vyhlášky
pomazaných přímo pod jejich trůny
tak aby po čase bylo možné
ohněm a kouřem

dát znamení
že „dostane císař vše
co mu náleží!“

Tak
Už ho vyvedli
DOBRÝTRO SMRTI
NA LOUCE ZELENÝ

Dynastie je upevněna
císař je zase otcovsky vlídný
tam hodí slovo
tam tolar
unyle mžourá z hospodských portrétů

LEŽÍ VOJÁK UBITÝ
ROZMARÝNOU PŘIKRYTÝ

Je klid
Jen pár potrhlých filozofů
neúnavně (ó ta sveřépá genialita bláznů!)
shromažďuje hořlavou veteš
ve skulinách
majestátů

DVA TYMPÁNY V INTERVALU KVINTY

Sám
jako pamětní kámen
v prašné ulici června
sám
jako přestupný rok
Pohleďte generálové
jak královské zahrady zlátnou
pod nájezdy babího léta
Pohleďte generálové
jak kavalíři v texaskách
přes potok přecházejí
vedouce své dámy
na poslední gavotu a sníh
padá na tuberácké plíce
starých mistrů
Sám
jako pamětní kámen
v prašné ulici
Sám
jako přestupný rok
poslouchám sentimentální křik
loretánských zvonů počítám
zbylé cigarety

a snažím se zapamatovat si
tento večer mokvající
na zápraží podzimu
a útržky slunce típnuté
o barokní okna chuligánským
palcem ještě chvíli čoudí
s křiklavou něhou
vajglů
a renegátů

HÁDÁNÍ Z RUKY

Když doprodala papírové růže a uložila ke spaní
všechny sádrové princezny které tento večer
žádný rytíř učedník nebo příručí nedokázal vystřílet
ze zakletí
řekla cikánka:
VĚŘTE MI PANE BEZ LŽI A KLAMU
ČTU JENOM ČÁRY VE VAŠÍ DLANI
CHRAŇTE SE ZELENÝCH DRAHOKAMŮ
ČEKÁ VÁS SLÁVA A VĚRNÉ MILOVÁNÍ
VAŠÍ KVĚTINOU JE PETRKLÍČ

Dívka která otevřela oči
jednoho rána na jeho rtech
řekla:
TY... MÁM MOC RÁDA... TVOJE RUCE
a ještě řekla:
NENECHÁVEJ MĚ SAMOTNOU

Muž věštící z ruky budoucnost
na vědeckém základě
řekl:
VŠECHNO CO BUDETE DĚLAT BUDE ÚSPĚŠNÉ
BUDETE MÍT PĚT DĚTÍ
A BUDETE DLOUHO
DLOUHO ŽIV

Neměl rád vůbec žádné drahokamy
Miloval všechny květiny

O deset let později unavený novinář
řekl
fotografovi:
VEZMI TU RUKU TAK
ABY NA SNÍMKU BYLA VIDĚT
I TA HROMADA UBITÝCH
ZE KTERÉ VISÍ
I TEN OSTNATÝ DRÁT VPRAVO
I TO UMAZANÉ NEBE
I TEN NÁPIS NAD BRÁNOU
MAUTHAUSEN

HLAVA DÍVKY

Na počátku
byl rouhavý úmysl
a papír zbělelý až k sněhu
ponocováním

A potom štětec namočený v tuši
Tu čáru už nelze vymazat
Je jako stopa po smutné lásce
štíhlá černá a tak krásně viditelná

Pak jsi tu najednou ty

Mnoho lidí se do tebe zblázní
a ještě víc jich dostane chuť vzít nůž
a podřezat
tu drzou krásu

Vůbec s nimi nemluv
až ti budou říkat
že jsi taková
no
jen promluvit
Neříkej ani slovo
a taky se na ně nemrač
Oni tě nechápou
protože tě neznají
z televize

Nechápou že jsi tak krásná
zadarmo
Nechápou
protože neznají ten strach
který tluče srdcem o žebra jako průvan
neznají tu palčivost v krku
a oči zarudlé pokorou a nevyspáním
když se štětec stáčel po ohybu tvé brady
a měnil se v břitvu
vyřezávající z papíru jemně a jistě
tvůj krk
štětec s ohromnou jistotou se pohybující
mezi životem a smrtí
a kreslící tvou podobu
navždy
to jest do spálení
užitečného použití
roztrhání
hniloby
nebo až do konce
lásky

Říká se tomu proces tvoření
Na počátku je dvacet let
strach z rozumu
a dokonalosti

Pak jsi tu najednou ty
Černá a lehce zranitelná
Jako stopa po smutné lásce
která ještě dlouho po svém zániku
bude provokovat
opravdovostí

CHVÍLE

Den smutně salutuje
a zamyká za sebou
na dva západy
První západ
Slunce
rozpačitě rudne
na tvých nahých zádech

Tajemství druhého
západu zatím neznáme
Klíč se otáčí někde
docela blízko
nás ale jsme příliš zaujati
pozorováním
té která vstupuje
Její Nejjasnější
Jasnosti
Tmy
tmoucí

INFEKCE

Spadl jsem ze skály porostlé arnikou
a teď tu ležím
hlavu v trávě
kůži mám plnou oděrek podlitin
suchého listí a tebe
Nejtěžší případ tetanu v dějinách lékařství
všechny kapacity světa nade mnou
pokývaly hlavami a odešly
Vrchní sestra přináší do pokoje
cigarety pomeranč a třináct
reprodukcí Botticelliho
Posilněte se
večer vás budou operovat
vezmou vám srdce
máte příliš velké srdce na to
abyste s ním mohl žít
Loupu pomeranč a vzpomínám na Prahu
rackové a čvachtavý sníh
pamatuješ?
Na sedmého listopadu bylo slavnostní osvětlení

Moje postel smontovaná umně
z dobrých výroků a předsevzetí
moudrých dávno slavných lidí
se poznenáhlu proměňuje
v drkotavou tramvaj jedoucí na Spořilov

ANO
v ústech mám sucho
a tvé vlasy

Je to smutné a možná i směšné
ale zemřu jim asi pod nožem
protože jenom ty máš krev mé skupiny
musím jim říci kde tě najdou
nelekej se až k tobě přijdou
Budu ležet mezi lesklými
čerstvě vyvařenými nástroji
a ani nebudu vědět žes přišla
ne nemusíš se na mne dívat

vím že mě nemáš ráda
ale já tě mám hluboko pod kůží
rozpuštěnou
v bacily tetanu
kouřem
a vůní arniky
a starými šlágry
které už nikdo nepamatuje

JAM SESSION

Přišel. V černém baloňáku, zmáčený a prostydlý.
Paruku a vyšívaný frak odhodil na židli.
Pak udusil cigaretu. Na piano sáh!
„Dovolte mi představit se: Jmenuji se Bach!"

Jsem bez peněz. Jako vždycky. Za kafe a jeden štok
budu s vámi chvíli hrát. A třeba twist! A třeba rock!
Nečekal, až někdo kývne. Dupnul čtyřikrát –
a pak začal dole v basech tenhle chorus hrát.

To byl chorus o životě, o slávě a o hladu,
jak hrál, aby králi spravil po večeři náladu.
Jak je těžké napsat rychle pro biskupa mši,
když ti tluče na dveře exekutor a vši.

Jak je krásné chodit městem, když zavřeli hospody,
a v hlavě ti něco zpívá a není to z náhody.
Jak je možné přežít krále, císaře a říše,
i když nemáš na činži, i když ti kručí v břiše!

Dohrál, dopil, rozloučil se. Řekl: „Je čas k návratu.
Ráno musím být zas klasik. Zaplaťte tu útratu.
Až vás budou strašit KRÁSOU, z které padá prach,
řekněte, že za kafe hrál tohle s vámi Bach!"

JAM SESSION S FRANTIŠKEM GELLNEREM

Prstem Ój Prstíčkem bělokamennou touhu
ďoubají rajcovně bujaří bohatýři
Den zašel za Petřín kde upad do dluhů
Madóna šišlala a byli na ni štyří

CO DÁME NÁRODŮM (v podpisech kašlou křížky)
Promiňte laskavě – nebyl ten Šejkspír žid?
Glóryja Pánové Glóryja Bílé myšky
a vzadu v lokále tichounce budem pít

Na nebi frigidní Venuše hledá práci
krev zlevnila jak hlad A ti co plavali v ní
na housle z holubic rozverrrně začli hrrát

Když doba žádá to i hnůj prý vykrvácí
Má lásko dubnová hle „prvosenky pivní“
a jejich vadnutí Nebudem spolu spát

JEDNOU

Noviny nevyjdou ve zvláštním vydání,
nikdo mi s růžemi nepřijde přát.
Pomlčí důstojně klasici svázaní
o tom, co brzy už musí se stát.

Neshoří hvězdy a nevyschnou rybníky.
V ulicích nebude dechovka hrát.
Kdopak si všimne? Vždyť svět je tak veliký
a třeba zrovna teď má se to stát.

Jednou tě potkám, vím to jistě!
Nevím jen kdy, na kterém místě...
Ať si klidně říkají, že nevím o životě nic –
možná se to stane zítra, možná, že až za měsíc.
Možná zrovna teď, na tomhle nároží
na mou horkou tvář svou ruku položíš.

Málokdo všimne si našeho setkání.
Někdo snad začne se přestárle smát,
až mě na ulici políbíš do dlaní
a řekneš, že se to muselo stát.

Čímpak tě potěším
až tě zas potkám

Ve stínu neutronových lamp
tráva i láska
zbělají tak jako v jiném
Koupil jsem pod rukou
stařičkej ariston
a po nocích ho seřizuju aby hrál
Vivaldiho hlasem Ray Charlese
K čemu mi to bude
až tě zas potkám
za slaďoučkého vyzvánění
plnokrevných baskřídlovek
které po spolehlivé kyretáži
kráčí po nebi oznamujíce
že Den radosti
se překládá (na úterý)

KDYBYCH MĚL DOSPAT VŠECHNY SVOJE NEDOSPÁNKY

Kdybych měl dospat všechny svoje nedospánky
už bych se ani neprobudil   Ale představa
Lombardského paláce zapadajícího za tvou hlavou
stojí za to   Tedy
znovu se učit nazpaměť jedno telefonní číslo
znovu šedesát cigaret denně
znovu denně dva rumy pro Pánaboha
aby to dobře dopadlo a každodenně
strach že se dá k abstinentům
a každodenně stejný úlek za svítání:
„Prosím vás soudruhu strážmistře
nemohli by ti ptáci na chvíli
přestat hulákat? Můj miláček
je vochraptělej
a já mu nerozumím
vlastního slova..."

Tma padá do mých očí
jak hudba do ticha
Orloj se pootočil
a štěstí pelichá

Když sklánějí se ke mně
s oblohou na zádech
mí milenci jsou mužní
jak jen jim stačí dech

A přesto jsou tak stejné
až je to dojemné
ty prázdné cizí tváře
ležící vedle mne

Tma padá do mých očí
jak hudba do ticha
Orloj se pootočil
Mé štěstí pelichá

Tak po hospodách chodím
A po mejdanech spím
A pozdě k ránu sama
o lásce tiše sním

KROKY V NOCI

Zhasínají světla
v jediné kavárně
tohoto města
Tma
vlahá jako mléko se převaluje po střechách
a sem tam nějaká ta hvězda
vykřikne ze spaní

V kalužích po včerejším dešti
se černé nebe kymácí
Ráno to málokdo bude vědět
že prošli v noci městem
unavení
vojáci

Ale možná přece
Možná to přece někdo ví
Stál u okna
nechtělo se mu spát
Třeba chtěl slyšet jak to zašplouchá
až se slunce ráno vynoří
z moře
A místo toho uslyšel naše odřené nohy drkotat po asfaltu
Třeba chtěl přivonět k té nádherné měkké tmě
Schválně čekal tak dlouho
Aby ho nikdo neviděl
Aby se mu nikdo nesmál

A potom ucítil zdola z ulice naše propocené košile
Třeba si jenom vyšel vykouřit poslední cigaretu
A my jsme moc dobře věděli že si zakouříme
až ráno

Chtěl bych tak trochu trpět nespavostí
abych mohl vždycky stát u okna
až půjdou v noci kolem
unavení
vojáci
neboť jsou to jejich odřené nohy
které každodenně ukolébávají
všechna města

KVĚTEN

Je sedm hodin ráno
Nebe
vydrhnuté do modra
Jódlují klaksóny a den se otvírá
jako květ tulipánu

Jarní vítr dupe ulicí
a žene před sebou prach
smetí a těžké sny co přicházejí k ránu
Jen na chvíli se zastaví
pod oknem
v kterém jedna mladá dívka češe
své sluneční vlasy
A ona si ho nevšímá
Je to příliš mladý vítr
a ona je příliš
krásná

Slunce se vzrušeně prohýbá v jejích prstech
Taková krásná rouhavá
ranní pobožnost
pro dobrý den
Ruce sepnuté za hlavou zvony tramvají
a větru v ulici z toho začíná být horko
Tak začne dělat kotrmelce (je příliš mladý)
A ona si ho nevšímá

Přinese jí z ulice všechny ranní pozdravy a krásná
vtíravá slova

A ona si ho nevšímá
Přinese jí vůni všech lásek
které se zastavily v této ulici
včera večer
než začalo pršet
A ona si ho nevšímá

Pak už zbývá v ulici
jen trochu noční rosy na refýži
a ranní noviny
už přečtené a zahozené
A ona si ho nevšímá

Tak jí ty zvlhlé noviny
rozevře před očima
a slunce v jejích prstech zestárne
o několik lidských životů
v tu chvíli co ona čte

černá písmena
proti modrému nebi:
„DALŠÍ MASAKR V ALŽÍRSKU!“

LÉTO V POHRANIČNÍM MĚSTĚ

Už by vlastně i tady mělo být
léto   Kalendář
hubne a noci jsou den ze dne kratší
Ale průvan táhnoucí z vystydlých oken
téhle vytřískané ulice
nepřestává vláčet po střechách
prokřehlé věty z milostných dopisů
na rozloučenou

A i v té nejvoňavější červnové noci
budou se kymácet po chodníku
frajerské výkřiky a směšně tklivé melodie
starých vojenských flámů

KATEŘINO
ŠLI JSME SPOLU PO NÁRODNÍ TŘÍDĚ
A NĚKOLIK DAM SE NAD ZMRZLINOU UŠKLÍBLO
ŽE VŮBEC MŮŽEŠ CHODIT
S VOJÁKEM

Tedy milé dámy:
Jednou to přijde

Války
přestanou existovat
Naše uniformy
dostanou myslivci
Na místě kde teď přešlapuji se bude prodávat
limonáda

Bude to ještě dlouho trvat ale bude to

Milé dámy za rok
budu v civilu a vám bude
srdečně jedno s kým se miluji
a pro koho
nemohu spát

Ale tím se nic nemění
protože zase bude léto
a dívky v bílých sukních
a vy
zavrtíte pohoršeně hlavou
nad jinou dívkou
s jiným vojákem

Milé dámy za pár týdnů
i tady bude léto
(to už není tak dlouho)

Dámy
za půl hodiny mě přijde vystřídat
nový strážný
(a to už je velmi brzo
a je to jisté
tak jisté)

Ale zatím tu musím stát
protože ta doba
kdy nebudou války
je ještě daleko

Ó zuby noci na mém krku
v tom přešíleném milování

Přijď ke mně Až za chvíli
Až tě přestanu slyšet

Horký písek se valí větrem
aby mě umlčel ale žižkovské ulice
(promrzlé a k nerozeznání)
mi znova otvírají ústa Čekám
za kterým rohem bude konečně to cembalo
s Ray Charlesem Tvé hubené ruce
rozsvěcují okno na dně parku
kde nikdo nikdy nebydlel
Jen doposlechnu tenhle chorus a vyskočím
(namouduši že vyskočím) a rozmáznu se
na fotografii některé tvé lásky
(legitimní či nelegitimní)

Jsi klidným požehnáním mého neklidu veškerého
Pojď a zahřej mé studené myšlenky
ať nahé vyběhnou a nevrátí se až ráno
Jsi prokletí které jsem si vyprosil
pro klid své zadlužené duše
Pojď a vyprovázej mě
na cestě šílenou bezednou nocí

Zatápím v kamnech svazkem básní
abych ještě jednou uviděl horký vzduch
padat na zavřená víčka oken
tak dlouho až růžence stydnoucí páry
na fialovém nebi skel na chvíli vyvolají
tvou noční tvář zpocenou milováním

Jsi soumrak cigaret upálených
k větší slávě tvojí
Pojď a zatemni nahýma očima
tohle nestydatě kruté ráno
Někde přes cestu mé nedospělé mysli
leží tvůj ztracený vlas
Jsi dar krutosti který mi byl odepřen
Přijď ať se konečně naučím
zabíjet tvým stínem
vtíravý ranní ptačí křik

Jsi déšť který procházeje údolím
zanechává za sebou osení zelené závistí
Přijď ať se utopím na téhle polní cestě
plné uschlého listí
Přijď děravou střechou mé samoty
a padej tím nízkým zakouřeným nebem
Až horečka z tebe mě roztřese jak jazyky varhan
a já z té miliardy vajglů na stole
vezmu milión a stvořím chryzantému
která neoživne deštěm kterýž jsi
ale slzami lítosti které vypláčeš
nad mojí hubeností ještě chvíli před tím
než se naposled ztratí
v tobě

* * *

Luxorká sfinga pohnula hlavou v tu stranu noci
kde začali řvát lvi popálení horkým popelem
z nebes
Nad pouští překrásně žlutou jako by byla upletena
z tvých vlasů
pomalu se zvedá
šedá a růžová pyramida popele a kouře
postavená na špičku fatamorgánou
pro turisty
Vyschlé pouštʼové hvězdy pláčou
poslední slzy
pro datle které už nikdy nebudou chutnat jako dřív
A smrt se snáší na teplý písek
potichu a jemně jako sníh
teplý šedý sníh
zítra to bude déšť
padající na osení na milence a na strážníky
A přece se zítra ráno bude rozvážet mléko a noviny
starý pán v domě naproti který dnes tak dlouho svítí
možná domaluje
obraz s jednou jabloní a jednou dívkou
Na lavičkách Střeleckého ostrova se pilní studenti
budou připravovat na maturitu
Řeka s lucernami bude večer vypadat jako kometa
a já budu stát u zábradlí
a čekat na tebe

MADRIGAL

Třešňové květy
v zahradě žloutnou
Pro nás jak pro ně
Čas je tou loutnou

na kterou hraje
Smrt za svítání
Dokud jsi krásná
vzbuď se Má paní

Dostatek spánku
čeká nás v hrobě
Vzbuď se má lásko
a vezmi mě k sobě

„V květnu 1945 zemřel
v terezínské Malé pevnosti
francouzský básník Robert Desnos,
vězněný zde pro účast v odboji."

Večer pro harfu a dva
lesní rohy   Za humny
bliká město   V šeru
zelená
menší růžová zahrada
terezínská Nečekám
dívku ani zjevení
božského ducha hladovým rybářům z Galileje Čekám
na Vaši poslední báseň vycházející k večeru
z močálu kasemat

VYVALTE SUDY! ŠLÁGR EVROPY! VÁLKA JE KAPUT!
UŘÍCENÝ KVĚTEN
S OHOLENOU HLAVOU
USNUL NA ULICI
V ZAPRÁŠENÉM BEZU
MEDIK ZE ŽIŽKOVA
RECITUJE SPATRA
ZLOMKY VAŠICH VERŠŮ
PRO VÁS (NAPOSLED UŽ)
„k obzoru táhnou stěhovaví koně"

Večer pro harfu a dva
lesní rohy   Ani smrt
nepřeruší
věčné milování
trávy a tmy

JE TU HARMONIKA
ZA ANTICKÉ CHÓRY
DEZINFEKCE VONÍ
MÍSTO MANDRAGORY
ABSINT HOUSTNE KRVÍ
VÁPNEM NASÁKLÝ JE
DOMOV DALEKO
A BLÍZKO
AGÓNIE

Večer pro harfu a dva
lesní rohy   Za humny bliká
město   K obzoru táhnou toulavá slova
heftlinka Desnose   Ani smrt nepřeruší
večné milování
trávy a tmy

MALÝ DODATEK KE STATISTIKÁM

No jen to zkuste říci:
Slovensko
A příslušný referent spustí sterilním hlasem tlampačů
„Cimbálový folklór výšivky
žinčica a nové hutě nové jesle“
a na požádání předloží
statistiku o populaci
statistiku o zdravotnictví
statisticku
o statečnosti

Je třeba občas připomenout to co se nedá vyjádřit
gramatikou
čísel grafikonů a světelných map
Pozvat k besedě neurastenickou historii
kterou ještě mnoho let budou budit ze spaní
bubny píšťaly a krev
poslední války

A potom připomenout
zaprášené a horké cesty toho léta
v okolí Bystrice
hvizd na prsty a slova otrhaných:
„Slez formane!
A obrať koně!
K Berlínu!“

A pak tu starou scénu zbojnických balad
„Rubejte ho v opasek“ vyjí z kazatelny sádelnatí
vykladači Krista
A ten co přišel z hor
umře

v rohu téhle hospody
zády ke zdi

nepronáší předsmrtné věty pro příští pokolení
nesleduje režiséra
neblýská očima
Je jich na něj moc
a on je sám
Sám
ale jeden z mnoha
V tom je ta mollová uhrančivost
zbojnických písní
Jejich
hrdinové jsou bezejmenní

Je třeba občas připomenout...
protože po letech –
„tolik a tolik životů abychom my mohli...“

Je třeba občas připomenout
protože po letech –
Slunce pálí   Před pomníkem v Kremničce se fotografuje
skupina turistů v nedělním
koverkotu
a chválí
počasí

Nikdy to nedokážu vysvětlit
ani tobě
ani jiným   Zvlášť teď
Omrzlé nebe vychází
nad bílé vinice   Labe
zarůstá ledovým rounem
Vždyť je to směšné – sněhulák s kvérem
koktavě vzpomíná
na teplé deště
července

Nedokážu to vysvětlit
proč z toho nebyl
román
vojenské lásky   Bylo to přeci všechno
tak jak je třeba   Noc jako z pohlednic   Mizerný saxofonista
„Je daleko Šanghaj“   Pijeme na dluh
Ospalý
voják a dívka v rudých šatech
Město je malé   Budou tě pomlouvat
Nebe jak z pohlednic   V rose syčí
horoucí tma První spáleniny
téhle noci

Dávám ti květiny
kradené přes plot (modrý vosk
tulipánů
na tvá ústa)
a ty zpíváš
hlasem trochu příliš ochraptělým na tak dlouhé bílé prsty
jeden z těch starých hospodských
chorálů
tolik oblíbených
vojáky šoféry zedníky a švadlenami
na Basin Street v Oděse v Holešovicích

Asi to nedokážu vysvětlit
Ano
mohl by to být román ale až bych odjel
přišla bys na to že čekat
na vojáka není žádná slast
že je třeba „užít"
života dokud jsi
mladá
žes to vlastně ani tak nemyslela

a protože nic není možné
vrátit zpátky
z ospalého vojáka a dívky v rudých šatech
by se stali dva lidé
ze zvyku
si dopisující

Neumím to vysvětlit ale snad právě proto
že to nebyl román
mohu teď
v tuto chvíli (zatímco omrzlé nebe
vychází nad bělostí vinic)
koktavě přivolávat
teplé deště
července

* * *

I 104

Mollový déšť křižuje řeku
a do tvých vlasů vbíjí rzivý pláč
Rákosím věží slunce na útěku
(ikona sladká – kolem hlavy fáč)

kutálí vlastní promoklý stín
Ó paní dešťů zbav mě mých vin!

NADĚJE

Uhnáni časem a okolnostmi
sedíme na břehu
mříží
téhlé první
a poslední hospody
a čekáme na hodinu
otvírání
Vyzáblé nebe
nad městem má
zelenou barvu
naděje

NA TŘI KRÁLE – O KROK DÁLE

Svíčky Sníh Couperin
Výprodej stesku
Vyzáblé hvězdy
Zastav tu desku!

Podobná vránám
kapala na zem
černá krev ledna
mrtvého mrazem

Zpocené oči
Rty rozkousané
začaly bolet

Stín starých koled
se na tvých ňadrech
pořezal o led

* * *

Noc šedý mořský pták
svůj aperitiv pije
u kostela kde prosí
o vláhu pro lilie
jeptiška ve svetru
Má láska – sněhulák
slunce do něho bije
vším co se právě nosí
Taje   Rudý nos z mrkve
se koulí ve větru

NOČNÍ OBRAZ

Nad parkem půlnoc vyzvání
všude je tma a klid
A já se musím rozloučit
a honem domů jít

Malíři namaluj do noční tmy
oblaka bílá sluneční svit
Alespoň na chvíli ať je zas den
ať ještě domů nemusím jít

Namaluj malíři barevnou kytici
na mokrý asfalt v téhleté ulici
Namaluj má ústa do smutných očí
člověka s kterým se právě teď loučím

Namaluj prosím tě na noční oblohu
oblaka bílá sluneční svit
Ať se zas alespoň na chvíli rozední
ať ještě domů nemusím jít

Vím že to nejde
nezlob se na mne
jsou to jen řeči
krásné a klamné
Vím že to nejde zastavit čas
přesto to zkusím podruhé zas

Odešel pěšky snad na tramvaj nemá
Je právě půlnoc   Jak banální téma
Namaluj mé oči na jeho ústa
ať se ta ulice nezdá tak pustá

ODPOČINEK V CAMARILLU

P.T. Charlie Parkerovi
v hluboké úctě

Bez rozumu a konce
dlouhé
rozednívání   Tak taje
vosk a dobrá předsevzetí
Nevím kdy poprvé jsem slyšel
o měste jménem Camarillo

Thymolinový úsměv
šťastných perspektiv
(též na doplňkové půjčky!)

Rachitický smutek našeho století
donucený prsty saxofonisty aspoň teď
mluvit
o skleróze humanismu
o múzách které dávají za tři pětky
o strachu
že tě zítra už nenapadne nic
čím bys omluvil
svůj život

Kde jsi poezie?
Kde jsi chcípáčku malej?

Sklerotický humanismus s karafiátem
justičních vražd v klopě popíjí
aperitiv v předsálí
večerních zpráv   Nahý Měsíc
vchází do moře poblíž pláže
s cestičkami ze skla a červeného rybízu
a někde mezi tím Parker
dlouho po smrti škrtí
smutek a nutí ho mluvit

Dlouhé rozednívání   Zdá se
že bez rozumu   Nevím
kdy poprvé jsem slyšel
o městě jménem Camarillo

PÁR TÓNŮ

Ztracený v mrtvém moři
asfaltu a sektorového štěstí
brouzdáš se velebností Václaváku
a tma je něžná sladká
a šišlavá
jak párek teplejch

Několik regimentů samozvaných
prokurátorů v šestistupech
dupe tvojí hlavou
Vzorný předpisový krok
Vzorné předpisové mozky
žádající přiznání
úplné veřejné předpisové

A ty jim utíkáš
anonymním krokem flákače
a nikdo z kolemjdoucích neví kolikátá je to alej
kolikátý večer a země kterou utíkáš
v anonymitě flákače utahaný a zmatený
do té chvíle
než v zastrčené ulici vystříkne z okna těch pár tónů
které přebývají   Může to být
bluesový mišuňk rumu a deště
lidovka o zarostlé cestě a jeřabinách
trombóny pana kapelníka Beethovena flekující osud

Na tom nezáleží Zastavíš se
a prokurátoři zaplňují ulici
rozkročení sebejistí slintající
s dojímavým úsměvěm který vše chápe
zatímco ty říkáš
že teda jó
že tu holku máš rád A ať ti
dají pokoj

Ale tím jsi učinil přiznání Úplné a veřejné
a namísto soudců se za tebou
rozbíhají jiní Anonymita flákače
ti už nepomůže Utahaný a zmatený
zády k oknu z kterého pořád padá
těch pár tónů které přebývají
snažíš se Zelenáč
v pistolnickém městě

A tu přibíhá první s balíkem dopisů od ní
a ty vzpomínáš na ty dva dny kdy jsi četl od A až do Zet
telefonní seznam aby ses dozvěděl
jak se jmenuje a kde bydlí
Přibíhá druhý a ukazuje knihu kterou mu dala
k vánocům a je znovu Štědrý den a ty jsi sám na celé koleji
s balíčkem tabáku odlivkou špiritusu
a rabiátským smutkem Majakovského

Přibíhá další s cucflekem na krku
a ty myslíš na její slzy ve vystydlém zaprášeném parku
a jak se ti konečně povedlo
aspoň jednou zahrát to sólo v St. James Infirmary
pořádně a jak jsi viděl poprvé
ten krásně žlutý obraz od Veneziana
A další vytahuje z kapes její prádlo a pikantně vypráví
a ty znovu jedeš v kodrcavé tramvaji na Spořilov s půllitrem
rumu a malou deskou Miles Davise a moc se bojíš
abys ji nerozbil a znovu stojíš
po bůhvíkolikátém zbytečném flámu
před výkladní skříní a obdivuješ
ten krásně žlutý a modrý obraz od Veneziana
a někdo ti říká
„seš stejně trhlej...“
Ano přibíhají
pořád další a další
neboť ses přiznal a teď si to musíš zodpovědět
proti všem kteří přijdou a mohou
přijít
sám s hrstí přebývajících tónů

A tento bijící se v prsa a v pleš
pugétem stovek a dekretů (Ejhle pravověrný!)
křičí: „Mladíku život se otáčí
jak kolotoč! Uhněte dokud je čas!“

A ty říkáš Ano točí se to jako kolotoč
Zase je říjen koupím si tři lampióny
a večer se zamknu a budu si na nich přehrávat
ten žlutý renesanční obraz
A rok se otáčí jak kolotoč
Hulánské koně srpna   Eroplán
s babím létem   Natupírovaná
Ofélie v březnovém blátě   Pokašlávající
labutě listopadu   Rok se otáčí
jak kolotoč a flašinet vrže unisono s tebou
těch pár tónů které přebývají
Beethovena verbuňk nebo blues

Rok se otáčí stojíš v té ulici sám
proti všem kteří mohou
přijít   A do chraptění flašinetu
slyšíš odněkud z přízemí věží a luceren
ženský hlas jak volá
„Zastavte principále
zastavte!
Toho člověka u střelnice
odněkud znám“

* * *

Pln domýšlivosti z březnového slunce
vzal jsem starý kuchyňský nůž
a několikrát jsem jím otočil
v ráně už zacelené
Po odkapání krve a zbytků hnisu
se venku začalo stmívat
a jako ruce tonoucí krepové růže
se zadrhla kolem mého krku
škubavým infekčním smutkem
vzpomínka na tebe

PODZIMNÍ

Obloha – šedobílá labuť
za teplem k moři odlétá
a v parku zametají slova,
která tu zbyla od léta.

Třesavka reklam v očích zebe.
Letní šlágry už vychladly.
Po řece pluje ztuhlé nebe
pod most podzim zapadlý.

Maličké rudé slunce
se loudá po břehu
jak mince, kterou zítra
už vezmou z oběhu.
Hřeju ho chvíli v dlaních
a dýchám na něj zblízka...
Není to žádná póza!
Ne. Jenom se mi stýská.

A teď tu zlatou starou minci
do vody házím jako vzkaz
(do řeky místo do fontány).
To abys přišel!
I když je podzim!
To abys přišel zítra zas...

* * *

Pojď! Ještě jednou to můžeme zkusit
Město je jako rozstříhaná hvězda
Je tak krásná noc že i svatý na mostě má horké tváře
Pojď! Ráno pro tebe ukradnu červánky
a přinesu ti je místo růží
Zhasnu každou lucernu za tebou
aby se nikdo nemohl zamilovat
do tvého stínu
Až budeš spát půjdu a po všech mořích
sesbírám slzy které ti uplavaly
Jestli chceš vyměním své sny za hezké šaty pro tebe
Jestli to ovšem vůbec někdo koupí

Prší Teplý dešť klopýtá po dlažbě
jako má láska po tvém odmítání

* * *

Posílen pivem a četbou klasiků
prolézám opuštěností starých
zpustlých zahrad a koukám
kde co ukrást
Udeřte do bubnů andělé
a mužstvu nechť je vydáno po jednom pišingru
ty dopisy hnijící za plotem
se zdají být povědomé
Ať praporečníci mávají rozvinutými blankytnými bubny
snad si vzpomenu na jméno dívky
která chráněna z jedné strany sedmipatrovým misálem
a z druhé hodinami na přesýpání broků
tiše teď odkládá poslední kus svého prádla
do koňakové sklenice naplněné růžemi a arabskou gumou
Andělé bubnují
pár známých kurev zpívá
na konci ulice vidím sebe
osmnáctiletého nyvě stát
před dveřmi které se pomalu zavírají
do zhasnutého domu

Udeřte do bubnů andělé!
A praporečníci ať mávají!

A sedm metařů ať nese jeho tělo!

Poučen četbou klasiků a v ruce
zabalenou do kapesníku
dlažební kostku
jdu k tomu stínu
na konci ulice

* * *

Po špičkách couvaje
vytáčel jsem se z lásky
jako z poslední cigarety hubený kouř
k nebi které zatím nezná
a uprostřed Velkopřevorského náměstí
rozplakal mi vlasy sníh

A mně se zdál sen jak jsem se skamarádil
s Botticellim který sem přijel s Čedokem
a chodili jsme spolu na dršťkovou
do jednoho kostela v podolským přístavu
kde kvetly moruše a obsluhovali
samí švarní husarští důstojníci
a jednou jsme se tam opili pivem
a objímali jsme se a tykali si
a všechny krásný bonový holky
nás měly za buzeranty

A Sandro mi pak vyprávěl
co měl s tou bleďoučkou
florentskou slečnou
jenomže než došel k tomu nejlepšímu
tak jsem se vzbudil

Sníh tál do černohněda
a vánoce byly na krku

POTOM A TEĎ

Kde všude leží trosky našich dětí?
vlažné jak tichý průvan v našich prázdných hlavách
zažloutlé hebkostí prastarého hedvábí
jakubských jablek a laciného vermutu
řezaného chlorovou vodou města
Kde všude leží trosky našich dětí
vlažné a zažloutlé
a třaslavé jak archandělské gesto
kterým je ze sebe vyháníme
na věčnost (nebo na nikdy)?

Ano náš bílý zelený a žlutý pláč
vyhnán řve žízní v poušti lajntuchů
a my až po krk ve zpocené kůži
lapáme ze vzduchu tu vůni začínajícího hnití
která provází
naši zdvojenou samotu

* * *

Pozdě k ránu když kokrhávají kohouti
umřela jedna dívka
Zrzavý číšník pro ní plakal div mu to srdce neutrhlo
Mnoho tu po ní nezbylo
jen slunce
oblaka a pár mých dopisů
Měl jsem se opít
a na náměstí vykřikovat
svůj smutek jako loterii
Mohl jsem poslat věnec s černozlatou pentlí
Ale já jsem jí vlastně ani nešel na pohřeb
Pak jsem ji jednou potkal
nebe bylo mokré od deště
Vůbec se nepodobala
zavěšena do pána který snad i své vlasy
nakupuje v Tuzexu
přešla po chodníku který se úslužně narovnával
pod jejími prsty
Bůhvíkolikátý to byl pohřeb

PRVNÍ VYCHÁZKA

„Není koně na němž bys ujel
sám před sebou."
M. Gorkij, Bosáci

Pokoj pro jednoho Nad renesančním náměstím
se třepetá v bílých strunách
babího léta
hodina klekání inzerátů a vzpomínek
dávno zapomenutých
Z tuhých povlaků táhne
tisícerá člověčina
uspěchaných lásek a předtuch a horkých
souchotinářských očí
podzimu který přijde Do barvotiskového soumraku
hotelové zahrady
ctižádostivě vykřikuje plešatý zpěvák „TO VŠECHNO ODNÉÉS
ČAS" Znovu přepočítávám
všechny uslintané pohledy které dnes spočinuly
na tvých nohách jen proto žes byla viděna
jak jdeš s vojákem
do hotelu Znovu vidím dvojsmyslný úsměv
vrátného
Znovu
pozoruji banální a přesto nádhernou
bledou gondolu
měsíce která teď na chvíli uvízla
v mělčině kalných střech (Jak krásná
kompromitace romantismu!)

Tvůj štíhlý stín na obrazovce
večera sepjal ruce
za mojí hlavou   Svlékáš se a tma na modrém koni
vjíždí do města   Hltavě kouřím abych o tobě nevěděl
Mám strach
abychom nebyli stejní jako všichni
ti kteří tu byli před námi   Mám strach
z podzimu který přijde
dřív než ty
znova přijedeš
Mám strach že se ztratíme
jeden druhému (v tomto hotelu skoro „hodinovém")

Ale ty přicházíš
a tvoje ramena se podobají
mým prstům
a bezprizorné něžnosti které mne napadaly
v nedospaných ránech
přestávají být výmyslem

Poslední hodiny
léta
vyzvánějí v závěji
tvých vlasů   Z levého rohu oblohy
začíná noc

PŮLNOČNÍ MŠE V DEŠTI

Noc.
Celá v černém.
Prší na neony.
Mám zplihlé vlasy, horkou mokrou tvář.
Svatozář
luceren velebně pluje kalužemi
a noc se otvírá
jak panoptikum, kterým procházejí
voskové podobizny
lidských osudů.
Portrét ženy nakreslený uhlem
na stěnu jeskyně,
vynález ohně,
první člověk zabitý nevinně,
naivní revolucionář narozený mezi pastýři,
básníci, vojevůdcové a šarlatáni, ohně s kacíři,
bída a smutek hrdinů, o kterých neví historie,
něžné madony z předměstí
Florencie
hlad, civilizace, starý sen o svobodě.
To vše je možno uvidět v noci, když prší,
v kalné vodě.

A ještě mnohem víc. V marastu a blátě
vidím jít zástup lidí s Davidovou hvězdou na kabátě.
Komíny kremací, zdvižené k nebi jak prsty ku přísaze.
Byli to lidé a teď jsou to jen saze.
Rasa a tanky a čest a sláva.
Zem se chvěje jak plačící žena,
co za vlakem mává.
Červená, lidská
krev vsakuje do hlíny.
Zkus poznat, kdo je vrah
a kdo je
nevinný...

Mrtví romantici zmrzlí v zákopech
něžným chraptivým hlasem zpívají
nejlepší dílo Ludvíka Beethovena.
Také to byli lidé.
Teď jsou to jenom jména.
Guláš a kvér a řády. Ono to láká.
Ale Beethoven? Beethoven?
Pánové, co je to za vojáka?
Červená, lidská krev v kalužích hasne.
A hvězdy na nebi
jsou cynicky krásné!

Mnoho lidí se modlí a bůh je neslyší
a nepomůže světu.
Jako totálně nasazený zahynul v Reichu
při náletu.
Hysterická madona žaluje nebi
že jí vzali syna.
S přehnaným patosem spíná
své krásné popálené ruce omotané špinavými fáči.

Procházím nocí jako panoptikem.
Déšť na mé tváři podobá se pláči.
Myslím na to, jak člověk ucítil lásku
a poprvé namaloval obraz
ženy.

Řvou sirény. Pobledlá Venuše vystupuje z pěny.
Ty,
krásná ve verších, krásná v obrazárně,
buď ráda,
nemusíš se bát,
nemusíš čekat
do noci, dlouho a marně,
zda se ti vrátí, co ti z něj vrátí.
Popel nebo šátek,
snubní prsten, zrezivělý drátek
z růže, kterou ti vystřelil než odjel na frontu,
poslední dopis pro tebe,

parte a moudré ujištění – nic ho už nebolí,
nic ho už nezebe.

Je noc a je tak pozdě, že i déšť usíná.
A mně se otevírá
poslední vitrína.
Ohňostroj nad městem a vlaky, co se vrací,
ženy zas mají muže a muži
mají práci.
Každý z nich ví, jak krvavá je cesta ke svobodě.

Courám se v kalné vodě,
v ruce mi bliká
zvlhlá cigareta.
Jsem smutný z toho panoptika
a šťastný,
že je to jen halda vzpomínek.

Přestává pršet.
Hvězdy se kývají
vláčným pohybem blondýnek.

Hledám tě
v městě rozpáleném za poledne
v městě stočeném do klubíčka noci
Hledám tě
v tomto městě
rozkopaných ulic pivních lásek krásných
podzimů a dlouhých kostelních
věží které se podobají tvým
prstům
Hledám tě
a je to
asi legrační
naivní a beznadějné
Je přeci tolik tramvají v kterých mě můžeš minout
je tolik nároží kde můžeš prokřehlá
a doufající čekat
na někoho úplně jiného
je tolik biografů kde můžeš potichu plakat
nad divným koncem
krásného Itala
je tolik ulic a slov přes které na sebe nevidíme
je tolik mužů kteří tě mohou udělat
daleko šťastnější než by se to podařilo mně
je tolik dobře znějících milostných veršů
a republika má
v oběhu tolik peněz
je tolik domů kde můžeš právě být

na návštěvě Je tolik štěstí
(na doplňkové půjčky)
je tolik postelí
a tolik telefonních čísel

Jo máš pravdu je to trochu sentimentální
to co říkáme Ale co
třeba slunce To není
pózér? Každý večer
se jde utopit
(s ohromnou parádou a bengálem)
a ráno zase
vstává jakoby nic

Čekám
až pianista skončí
abych zahrál svůj chorus Nevím co
budu hrát Je tolik dobře znějících
milostných veršů a republika
má tolik peněz
v oběhu Je tolik postelí
Ale hraju
a myslím že to není beznadějné
neboť skrze pot a kouř
za sebou slyším buben
jak v nepravidelných chraplavých příklepech vytlouká
chválu věčného
hledání

ROMANCE

Noční nebe nad městem
zelené od neónů
se potácí jak opilý lodník
a hvězdy i přes tu dálku
jsou cítit okurkovým lákem
Krasavec bílý měsíc
si strčil dva prsty do krku
a zvrací
úsměvy rady do života vyčichlé
pivo a čistý líh
Až skončí odvleču ho do postele
vždyť celé noci nespí

A potom následuje můj zlatý hřeb
programu:
žongluji s láhvemi v každé trochu vody
písku a slepeného peří
a v jedné ještě srdcová
dáma napůl rozmočená
Musím to dělat rychle
aby nebylo vidět tu zplihlou kartu
na kterou se prohrává
Také to nesmím zkazit

Střepy z těch lahví
by vypadaly nejapně
jak opálená milionářka v nylonových plavkách
škubající na floridské pláži
martinskou husu
Končím bez potlesku
Ráno mě uvidíte
jak krmím racky nad řekou
svým povídáním
a plivaje na oblohu
dělám obláčky
protože božský měsíc
má kocovinu
a někdo to přece musí udělat
než pojedou lidé do práce

* * *

Rozumní lidé s velkým eR
svolali koncil chtějí mě dát
do klatby
jsem prý nemorální
protože jsem řekl
že bez tebe nemohu žít
Kdyby byl bůh zařval by na mne jak se sluší
„na kolena a pros za odpuštění!“
ale není
má to lepší aspoň se mu nemusím rouhat
A vy, kteří si budete dnes strouhat
svůj každodenní příděl klasiků do večerní kávy
vy kteří si nikdy o zeď nerozbijete hlavy
vy lidé s životem jak pentlí přetrženou
a s kusem nábytku jejž nazýváte ženou
vás myslím kteří jste si vydělali
na svoje teplé hnízdečko tím že jste dobře kšeftovali
s rozumem s láskou s ideály
za které jiní bojovali
a vy jste se jim posmívali
Potom jste nám to všechno přenechali
charakter lásku ideály
opižlané jak první pokus holičského učedníka
rozkradené jak krámek nemocného vetešníka
Vy kteří znáte Marxe zpaměti protože je to pro vás výhodné
řekněte mi
„jak by asi bylo Marxovi kdyby ho Jenny opustila?“

Chudák nebožtík
Mácha Nic nevydrží
věčně Ani ty
plíce Tak holt
se stal klasikem V úmrtním domě
zřízena útulná vinárnička

Nebožtík van Gogh Tak dlouho jenom
blázen a sanktusák až si někdo všimnul
jak skvěle harmonuje
se sektorovou válendou
jeho uříznuté ucho Pak v rámci boje
za další zvýšení
ateismu
byl pověšen
namísto madonek na horizont
rodinného štěstí

Teď došlo na blues Nějaký génius
(s přihlédnutím k dochovaným kádrovým materiálům)
zřejmě důvodně zjistil že třeba taková
Bessie Smithová neměla s Hitlerem nic
společného A tak začalo
být blues
„mládeži přístupno“

Nikdy jsem nebyl
nic jiného než potrhlý
zpěvák blues
Tak se teď dívám jak v zájmu urychlení
úspěšného zvládnutí puberty naší mládeže
poskakuje v sokolské košili
blues
s přísadou vitamínů vyvařené dezinfikované

Dívám se
jak se dělá blues
za prachy
Dívám se
jak se množí
pasáci blues
dívám se jak ho učí šišlat a vrkat „Za kolik Za kolik?"
dívám se jak se blues třese
zimou a smutkem na rohu
tuzexového hotelu

Nevím co dělat   Nejsem nic víc
než potrhlý zpěvák blues a pokouším se zazpívat scatem
těch pět chorusů které hrál jednou v říjnu
z okna vagónu
plného řízků plivanců a cigaret
kluk kterého jsem znal
asi tak týden a kterému jsme přišli naposled zahrát
protože odjížděl na vojnu

* * *

Složím vám trochu starou poklonu
možná že se to vůbec nehodí
Není napsána podle bontonu
těch kteří tolik závodí
o vaši přízeň

•

Bílá kopretino
vaše světlé vlasy
jako zlaté víno
jak dozrálé klasy
chtěl bych s vámi vypít
v dlaních rozemnout
za zelenou hvězdou
do neznáma plout

•

Hráli právě blues
díval jsem se na vás
Jste jistě zvyklá na obdivné pohledy
viděl jsem vás
poprvé v životě
V zakouřeném vzduchu
plul
zlatý trombón

a dorozumíval se s červeným reflektorem
Na ramena
vám padaly slzy staré písně
černé slzy
na bílá ramena

•

Budu kouzelníkem budete-li chtít
jenž dovede mlhu v zlato proměnit
Mohu býti hercem co se umí smát
i když je mu smutno i když mívá hlad

Nebo námořníkem Z krajin slunečních
přivezu vám vína skořici a smích
Neznámá a drahá líbám vaše ruce
v jamky měkkých dlaních možná trochu prudce

Dívko s vlasy slunce říčko zrůžovělá
za letního rána když se rosa chvěla
hudbo modrých nocí teplá vůně máty
malá krásná perlo z moří od Kalkaty

paní všech mých přání květe chryzantémy
větře jenž se vracíš každý večer k zemi
sne můj z pozdní noci pohádko o krásce
buďte na mne hodná nesmějte se lásce

Zdupaný šedivý sníh
lehá na zem
V pozoru hasnou
kasárna
ztuhlá mrazem
„Jděte vojáci jděte spát“
drkotá noc
u zelených vrat

Pomalu usínáme a potom přicházejí
naše dívky
na kousek řeči
na kousek snu
a šeptáme si v zadýchané tmě o všech květinách
sluncích písničkách a tramvajích
které jsme potkali
spolu
dva
Ano   Naše předstírané
chlapství
mizí s maskovacími kabáty   Pryč je
mazácká životní moudrost   Pryč
jsou naše příběhy vítězných milovníků vymyšlené
o přestávkách
prvních pochodů a dešťů

I 144

Není možné lhát
těmto návštěvám které přicházejí
každou noc a které nikdo
nepozná (kromě nás) protože voňavost jejich řeči zaniká
v tabáku a páře schnoucího prádla
stíny jejich vlasů jsou zakryty naším klidným oddychováním
a jejich dlaně se ztrácejí
v kolebavé chůzi
kasárenských snů

Pokaždé kolem půlnoci
když odcházejí šeptají si
co si která vezme
na sebe v den kdy ten její
přijde domů

Je noc a mráz
Naše sny jdou spát
Pěšky
Sněhem
A my se pokoušíme představit si
to jedno ráno kdy všechny dívky na světě
budou ve svátečních šatech
čekat
u kasáren

Jako v tématu fugy je obsaženo
zakončení třetího hlasu
a tím tedy i potlesk
a nával u šaten

nutí mě chvění tvých zubů
na mém rameni myslet
na konec milování
Zdá se to morbidní?

Ale vždyť i ve šmouhách soumraku
nad slaďáckou siluetou Hradčan
vidím popelavé ráno

s fanfárou pekařských aut
a někde na refýži snad i koně
ohniváka s modrýma očima

STOPTIME

Nebe jde
přes město houpavým krokem pouťových husarů
Tajně jako filmová hvězda
stárne
den

Neboj se
to není válka
to jenom tramvaj pod Klárovem
přepadená záduchou a nemohoucností
vykřikuje
že nikomu není dvacet
věčně

Spíš
tiše jako rozmarýn
do potoka hozený
za nevěrnou láskou   Ještě nám zbývá
pět cigaret a spousta milování
Na stole černý chléb laciné víno
Za oknem nebe – husárek malý
v děravých botách   Jak je krásné
aspoň občas se probouzet
odpoledne!   Pravá ruka tvoje pod hlavou mou
a levicí objímáš mě
Potichu s nožem v zubech
se kolem nás plíží stesk

To v rádiu za tvými zády
se miluje divoce a smutně
muž jménem Hulan s macatou basou

Spíš
kolébána křikem
lásky ještě bláznivější
než je naše

V tuto chvíli jistě aspoň někteří pánové
seriózní počestní a usedlí
(za každého režimu a roční i denní doby)
se zvedli od svých zaručeně spolehlivých aut
manželek nebo televizorů
aby burácivým hlasem tragédů
vznesli obžalobu proti cynismu a amorálnosti
nejmladší generace   Ale ty spíš
(pravou ruku pod mojí hlavou a levicí mě objímáš)
jako rozmarýn do potoka hozený
a já se dívám jak kýčařský soumrak
otrhává zapadající slunce kousek po kousku
jako lístky kopretiny
(Má mě ráda? Nemá mě ráda?)
A zbývá nám ještě pět cigaret a spousta
milování

THE MONK IN BLUES

Na těchhle prstech neuzvednu život
jenom se občas snažím spočítat si
těžký krok dívek den po milování
Na bílé město ve tvém levém oku
noc zdeštivělá sedá jako lyšaj
do nářku růže zítra ukradené
Má nahá slabá duše v neúrodném
vymletém všedním údolí mé dlaně
se chvěje šarlatánským erbem stigmat
když obcházeje vousy válečníka
jako slina lásky
do prachu stéká stopa jazzu
křičím
na dlouhé vrány soumraku nad Kampou
„Táhněte do hajzlu!" Mnich v modrém
spí po poledni na slunci hampejzníků
Mý miláčkové sladký sem vám věrnej
jenom se teďka chvíli nehejbejte
Monk má blues

*   *   *

Tma stéká do kaluží
Na šedivém pijáku nebe
otisky cyklámových růží
Uprostřed ulice lynčují
autogenem zbytky
této noci, kterou jsem prochodil
abych se ujistil že žiji
Možná že zrovna dnešní ráno
přinese amnestii
promlčeným láskám

* * *

Vesele zvoní tramvaje
to jak se na náměstí
můj smutek vdává s večerem
a táhlý vermut stmívání
dolévá město až k okraji oken
Uložte prosím staré dopisy
(taky ty úplně nejmladší)
růže z tanečních a kondomy z Tuzexu
předposlední splátku
a první nevěru
uložte prosím svá (úplně „jako nová“) srdce
ke spánku prospěšnému
vám i společnosti
odložte prosím
všechny své dobré úmysly
a popřejte pět minut ticha
starému zpěvu posvícenských nocí
KDYŽ JSEM ŠEL OD VÁS
BYL PŘEKRÁSNÝ ČAS
Trubači troubili
a padaly hvězdy
(též na doplňkovou půjčku)
uložte svoje dobré ach
předobré úmysly
zítra
to budete mít
jako byste je našli

* * *

Voda načichlá nikotinem
Duše načichlé Ginsbergem
ale hlavy a myšlenky pronikavě
zavánějí gulmou
Předevčírem když jsem naposledy spal
viděl jsem Panenku Marii krásnou
v modrej a zlatej záři neónů betlehémskejch
stopovat kadilak s diplomatickou značkou
A v mokrym písku koledoval džez
svejch dvanáct taktů k poctě toho hocha
kterej už jednou musí přece přijít
si zadžemovat do tohodle světa
a kterej prej (!) pak všechny naše sraby
tu džentlementsky vodehraje za nás

Poledne   V bílém
tichu drnčí
bachovské cembalo
na skřipci tranzistoru
Čekáte zbytečně
Tady se neumírá
s pompézní tragikou gigantických pláten
Ne
žádné průstřely plic žádné efekty
s láskou
s jedy
žádná vůně smrti vlahá a tajemná
Jen lípy
pod okny a jód na zdi
„ELEKTROČAS“
s tupou objektivitou strojů
odkapává minuty   A slunce uhřáté
dopoledním shonem
zapadá (jen tak na chvíli)
za hlavou mého souseda
do trubic transfúzního aparátu

Uniformy se odevzdávají
v přízemí
Tady
je cukrovka kýla rakovina infarkt
zimnice
a lidé
nemocní
ze všech mrazů dešťů cvičení poplachů a schůzí
kterých se zúčastnili aby patetické
umírání hrdinů
se stalo zbytečným

Ne žádné efekty
žádný bengál a zvonivý smutek
jen šedivý kapitán který se k večeru
probere z bezvědomí
Bachova gavota v bílém poledním tichu
zelené oči dívky kterou jsem potkal
kousek pod nemocnicí
a čas
s přesností stroje odkapávající
z transfúzního aparátu
který zítra v tuto dobu bude stát
i u mé hlavy

1

Padá sníh na město na severu
Itálie Druhý rok války „radujme se!
z růže kvítek vykvet nám“ V hospodě
koledují zajatí austrijáci Špína
pálí ve vousech a pod košilí
vši a stesk „Nebylo dávno nebe
tak jasného“ (a nebylo tolik mrtvých)
Vysoký infanterista se jmenuje Fejfar
(Giovanni) a rouhá se (Bože kdybys věděl
kolik dětí se na světě narodí ve chlévě To všechno jsou
tvoje děti?) a hostinská s očima krásnýma jako vlak
který jede k domovu pořád
nechápe kde je ta země
ty Čechy A sníh
padá na italské město s divným jménem
Sníh smutný jako pohlednice
s křížem které budou zítra
doručeny zbrusu novým
válečným vdovám

2

Bylo to před třemi léty   Ráno
čisté jako stín
růžového slunce na Vltavě
vystřízlivělé deštěm   Zatímco jsem kouřil
čtyřicátou cigaretu toho rána které začalo
o půlnoci (neboť byl srpen a noci krátké jako věčné
lásky šestnáctiletých) chlad z ulice podoben mrtvému
milenci něžně se dotýkal nahých
štíhlých nohou dívky která se česala před střepem
zrcadla přibitého do rohu husté fialové
oblohy
„Noční kavárny"
toho potrhlého zrzavého Holanďana na zdi
mého pokoje   Bylo to ráno
před třemi léty   Pili jsme ze skleniček na hořčici
kávu ten černý horký hořký
odvar blues a dívka se začala urážlivě smát
smíchem primadon
zažloutlé fotografii
vojáka s knírem na mém stole   V tu chvíli mi bylo líto
že se mnou šla
jen proto že hrávám v Redutě
stařičký jazz   Bylo mi líto toho
blues které mě napadlo včera
večer a na které si asi nevzpomenu

Dostal jsem strach
že ve mně už navždy zůstane
tiché bláto vzduchoprázdna podobné studené kráse
smíchu kterým přede mnou beze studu svlékala
své nedělní sametové oči
až do dna
cukerínové životní filozofie
Řekl jsem „Chtěl bych být sám Dole
je odemčeno“ Vypadala titěrně – tuctová
silonová květina v rose která zbyla
na Národní třídě
po kropicích autech   Vypadala titěrně jako můj život
až do toho rána proti zažloutlé fotografii vojáka
na mém stole   Říká se tomu (podle vkusu) katarze
nebo kocovina Od toho rána
se pokouším napsat
tuhle báseň

3

Tabák rum guláš – vojenské slasti
Masaryk slíbil (tatíček náš)
bodáky naše svobodné vlasti
Tak si dej honzo hlt na kuráž

(Ještě si řekni že tě má ráda)
A teď Už musíš   Povel byl dán
Na Dosso Alto řve kanonáda
V piniích
leží
i Fejfar Jan

4

Jednou večer na louce pod městečkem kam přišel
lámat kámen s partou flamendrů a anarchistů
uslyšel zpívat tři dívky
píseň o krásným lupiči
Rinaldino Rinaldinim kterého umučili
četníci
Hvězdy zářily jak mince s obrazem
císařovým a on neznaboh
socan a rváč oslovil
tu nejmladší z dívek
JMENUJI SE JAN řekl a dvě starší dívky zpívaly
MOJE POTĚŠENÍ S MODRÝMA OČIMA

JMENUJI SE JOSEFA řekla a daleko byla
louka na které dívky zpívaly o lupičích rybářích a utopené
lásce

Scházeli se pak často
za lihovarem v bílém kvítí
kopřiv a kmínu a nebe
bylo jasné (jak bývá
jen jednou) a Bůh v kterého tehdy ještě věřila
jí byl svědek   I řekla Josefa

STANIŽ SE PODLE SLOVA TVÉHO
A PODLE OČÍ
TVÝCH

Pak narukoval
do Dalmácie   A jí zůstala rekrutská
kytka A dítě pod srdcem
se narodilo
HOSANA NA VÝSOSTECH!
jako parchant
děvky
NEBYLO DÁVNO NEBE TAK JASNÉHO
co se tahala s tím socanským frajerem který se nevrátil
z vojny protože začala
válka
A NA ZEMI POKOJ LIDEM DOBRÉ VŮLE

5

Jó už to slunce pomalu mizí
v rákosí řeky   V krajině cizí
A tma je dusná   Těžká
jak touha
jít domů   Smutný
voják
se rouhá

Už je ta válka trochu moc dlouhá
Už nás to zmáhá   Smutek a špína
Kdopak vám ještě uvěří v Boha
pod nímž se koná
ta řezničina?

V přestávkách střelby zní harmonika
a kousek řeči co zahání nudu
Poslyšte bratři
řeč
rozvratníka
V Rusku je mír!
A dávají půdu!

6

Tento vlak prchající po břitvách kolejnic tempem
dopovaných sebevrahů
tento vlak chvějící se ve slunci jako zapomenutá něžnost
tento vlak s očima zakrytýma mollovými prsty rozchodů
tento vlak přinášející s nadšením chrta-amatéra ještě
dýchající důkazy zázraků které se staly
tento vlak jehož silueta je nezapomenutelná jako tón
Davisovy trubky
tento vlak jehož dunění očekávají s uchem na kolejích ženy
básníci a divoké kachny kormoráni našich podzimů
tento vlak plný medajlí fáčů vší a nových neobvyklých
výrazů pro vyjádření štěstí
tento vlak jehož příchod je očekáván jako příchod potopy
moru nebo lásky
tento vlak s vůní papírových chryzantém cigaret lyzolu
a slibů věrnosti (pravých či podvržených)
tento vlak trubadúr kterého okradli v bordelu a on jim
pod okny zpívá odháněn prachatými štamgasty
tento vlak krysař laureát vezoucí do země zaslíbené dav
nevinných dětí pomatených slovem MÍR
tento vlak planeta zabíječů marodérů podvodníků děvkařů
a kariéristů
tento vlak nejspontánnější kongres humanistů snílku
a revolucionářů
tento vlak smutný jako člověk který dnes půjde sám spát

tento vlak šťastný jako dítě slavnostně srkající mléko
zatímco hodiny na barokní věži za oknem odbíjejí jeho
stárnutí
tento vlak s okny šťastné melancholie která přezimuje
v tvých očích vonících do mé dlaně z černého půlměsíce
meziměstského telefonu

tento vlak načichlý smrtí jako gotická píseň jako poslední
večeře před potratem
tento vlak plný života jako ptáci kteří se vracejí s březnem
tento vlak sténající krásou návratu v poslední zatáčce
před Charkovem nebo Libní
tento vlak který nikdy neupadne do nudy opakování neboť
smrt je zárukou dialektiky

Tento vlak ještě nikdy v dějinách nejel
dost rychle
Jeho zpoždění je tak velké že ho není možno
dohnat   Tento vlak nikdy nemůže
jet dost rychle

Je to vlak který veze vojáky
z války

7

Jsou chvíle kdy si nevzpomeneš
ani na jeden verš   Ani na jedno
krásné prázdné slovo   Se strachem ohledáváš
paměť a svět
slepeckou bílou holí
vzpomínek

Před nádražím stojí
zaprášený voják
Nehýbe se   Mlčí
Jenom lačně kouří
aby zahnal slzy

Pak půjde   Ožení se s dívkou která ho čekala
sedm let
Bude těžce shánět práci neboť je podezřelý
z komunismu   Děti přibudou   Bude se dlouho stěhovat
za chlebem   Později
umře
na rakovinu

To všechno teď ještě neví
vidí jen cestu kostel a vrány   Dívka
která ho čeká je někde na poli jeho syn poslouchá ve škole
legendy

o zlých bolševicích a skutečné
demokracii

Městečko je klidné   Nikdo z radních ještě neví
že tento voják přináší ze zákopů
nákazu
Nikdo neví
že voják před nádražím si nese z války
infekci
komunismu

8

V březnové noci v údolí pod námi
svítí kasárna   Zpíváme únavou
Zpíváme abychom došli
Skanduji šeptem tento pokus
o suitu kramářských písní
Promáčené boty   Zpíváme
abychom došli   Sníh
taje   Není to znamení
jara   Ne   To se v horečce převaluje
svět
infikovaný
nemocí z října
roku tisíc devět set sedmnáct

VÝCVIKOVÝ PROSTOR

Když jsme procházeli údolím
kde bíle kvetly třešně a voda v potoce
byla ledová a lesklá a pokřikovala
na vojáky (jak bývá zvykem)
a prach stoupal do očí a do bílých větví
a vlhnul na rtech
vzpomněl jsem si na tvé ruce

Když jsme večer na kraji lesa
shodili torny
a začali nadávat
na vojnu a hlad
v teplém modrém vzduchu toho dne na počátku jara
vzpomněl jsem si na hladovost velikých lásek

Pak byla noc
na nebi zaplakaly
rakety
vlasatice
Zeleně a rudě
A my jsme běželi a padali a vstávali
pořád kupředu
tím karnevalovým lesem
a najednou se mi chtělo
zůstat tak ležet pořád

a nedýchat
nic

než tu mokrou vůni letošní trávy květin a brouků
narozených včera k večeru
všech těch prostých a zázračných věcí
které tě tolik připomínají

Pak jsem se zvedl ještě jednou

ZÁŘÍ – DOPOLEDNE

Šedivý břečťan
nakyslé mlhy
vyléză z řeky

V zelených řasách
samoty rybář
prokřehle dřímá

Šel tudy v noci
vožralej Bruncvík
a brečel vzteky

Přejede ještě
šedesát tramvají
a bude zima

Tiše přihlížejí schvácení turisté
vymydlené bonařky a mé sny
hladoví ptáci

Prsty hodin v pozoru ztuhly
To v obzoru mlhy sirény
řvou „mrtvým ku cti“ živejm pro legraci

To pod Karlovým mostem troubí
korunovační blues
remorkér s uhlím

ZASE JEDEN ZIMNÍ SONET

Tak to je zima   Těch pár suše rudých střech
Na hlavě dne pak kouř Ten chochol věčně bílý
se zavírá jak chuligánský nůž
Ve státní zahradě tři chrápající víly

V zčernalém listí pěšin spí nezdaněný sníh
Kterému kradu sny protože jsme tu sami
A krása hladová co vypadá jak hřích
v lesknoucím se blátě se k nám blíží pěšinami

zahrajte pánové ať pláčou její oči
zatímco na nebi nastydlé slunce kašle!
Romeo přichází   Neví co je to drama

Ta země zmáčená až k zblbnutí se točí
Svatební merenda k níž hudbu složil Hašler
A buzerantskej sníh mi slintá pod nohama

ZIMNÍ SONET

V přeplněném popelníku
ukolébávám ke spaní
pár tvých slov na která
si už nevzpomínáš

Opilost z mrazu a skřípající
tmy   Někde pod Petřínem
popraskané hvězdy přecházejí
v zelený smutek bachovských klarin

Pomníky velkohubých lásek
scházejí na souchotě času
V popelníku přede mnou

oddychování
bílých králíčků s očima červenýma
kouřem a mládím